

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **S.H.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkou Doležilkovou, advokátkou se sídlem v Ostravě, Ovesná 7, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2017, č. j. MSK 27049/2017, **o přestupku**,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů účinných ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“),

kterých se měl nedbalostně dopustit tím, že řídil dne 7. 11. 2015 okolo 20:23 hodin ve Vratimově po ulici Datyňské a Vratimovské v Horních Datyních vozidlo tovární značky Škoda Octavia RZ X, bezprostředně po požití alkoholického nápoje, nebo v takové době po jeho požití, kdy byl ještě pod jeho vlivem, kdy mu byla zjištěna hladina alkoholu ve výši 0,33 g/kg, po započtení maximální hodnoty odchylky ve výši 0,24 g/kg (zahrnující pesimistickou hodnotu přepočtového faktoru a maximální hodnotu nepřesnosti přístroje), vyhodnocená jeho hladina alkoholu nejméně ve výši 0,09 g/kg. Tímto jednáním porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Za uvedená jednání mu byla uložena podle § 125c odst. 4 písm. c) a odst. 5 zákona o silničním provozu sankce, a to pokuta ve výši 2.500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Magistrát Města Ostravy, odbor dopravně správních činností, rozhodl o vině žalobce dne 18. 1. 2017 rozhodnutím pod č. j. SMO/024621/17/DSČ/Fra, sp. zn. S-SMO/418342/15/DSČ tak, jak uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, a žalobci byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně vycházel ze spisové dokumentace PČR obsahující zejména oznámení o přestupku, záznam o dechové zkoušce a ověřovací list. č. 7051-OL-D1411-15.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Magistrátu Města Ostravy ze dne 18. 1. 2017, č. j. SMO/024621/17/DSČ/Fra potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný obšírně vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám, přičemž ani jednu nehodnotil jako důvodnou, neboť shodně jako správní orgán I. stupně, dospěl k závěru, že odvolatel (žalobce) se předmětného přestupku dopustil.

Obsah žaloby

[4] Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, když naměřená hladina 0,33 g/kg musela být způsobena jinými vlivy než je požití alkoholu – (*prvá žalobní námitka*); a zároveň uvedená hladina alkoholu v žádném případě nesnížila žalobcovu schopnost se řádně účastnit silničního provozu, protože nebyla naplněna podmínka ust. § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) – (*druhá žalobní námitka*).

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že odkázal na argumentaci napadeného rozhodnutí, přičemž setrval na přesvědčení, že žalobce se předmětného přestupku dopustil, protože navrhl zamítnutí žaloby. Mimo vyjádření k žalobě žalovaný též vyjádřil souhlas s tím, aby soud o věci rozhodoval bez nařízení jednání.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Dne 1. 12. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 30. 11. 2015 a předvolání k ústnímu jednání na 6. 1. 2016. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je, mimo jiné, následující:

- oznámení přestupku ze dne 19. 11. 2015;
- úřední záznamy ze dne 7. 11. 2015 vypracované nstržm. A. N. a nstržm. A. M.;
- výpis z evidenční karty řidiče;
- výstup z měřicího zařízení s výsledky 0,33 ‰ v čase 20:26:38 a 0,32 ‰ v čase 20:32:36;
- ověřovací list 7051-OL-D1411-15 zařízení Dräger, výrobního č. ARHJ-0048 ze dne 26. 8. 2015;
- kalibrační protokol č. SV15/PCR MS 9/11 ze dne 24. 8. 2015;
- protokol o ústním jednání ze dne 6. 1. 2016;
- rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání předmětných přestupků ze dne 6. 1. 2016 vydané pod č. j. SMO/005800/16/DSČ/Fra, sp. zn. S-SMO/418342/15/DSČ, jakož i odvolání proti tomuto rozhodnutí, kterému bylo vyhověno a popsané rozhodnutí zrušeno odvolacím správním orgánem (žalovaným) dne 11. 8. 2016, rozhodnutím č. j. MSK 19900/2016;
- rozhodnutí, kterým byl žalobce opětovně uznán vinným ze spáchání předmětných přestupků ze dne 4. 10. 2016 vydané pod č. j. SMO/380579/16/DSČ/Fra, sp. zn. S-SMO/418342/15/DSČ, jakož i odvolání proti tomuto rozhodnutí, kterému bylo vyhověno a popsané rozhodnutí zrušeno odvolacím správním orgánem (žalovaným) dne 30. 11. 2016, rozhodnutím č. j. MSK 155342/2016;
- protokol o ústním jednání ze dne 16. 1. 2017;
- rozhodnutí, kterým byl žalobce opětovně uznán vinným ze spáchání předmětných přestupků ze dne 18. 1. 2017 vydané pod č. j. SMO/024621/17/DSČ/Fra, sp. zn. S-SMO/418342/15/DSČ.

[7] Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 27. 1. 2017 odvolání a dne 1. 2. 2017 bylo předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje. Součástí správního spisu je též žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.

Právní úprava

[8] Podle ust. § 5 odst. 2 písm. b) věty před středníkem zákona o silničním provozu *řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.*

[9] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.*

[10] Podle ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích *je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.*

Právní posouzení věci samé

[11] Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nepřípustná. Poté krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Soud po přezkoumání správních spisů a provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když nepřisvědčil žádné z žalobních námitek žalobce. Ke konkrétním žalobním bodům pak soud uvádí následující:

[13] **Prvním** žalobním **bodem** žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ve vztahu ke skutkovým zjištěním, kdy naměřená hodnota alkoholu v dechu žalobce musela být způsobena jinými vlivy než požitím alkoholu. Krajský soud tento bod hodnotí jako nedůvodný, neboť dopady jiných vlivů než je požití alkoholu byly ve správním řízení vyloučeny.

[14] K průkaznosti dechové zkoušky (tj. vyloučení jiných vlivů a nepřesnosti měření) se vyjádřil již v minulosti Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012-21 (všechna odkazovaná rozhodnutí správních soudů dostupná na www.nssoud.cz), v němž uvedl, že „[...] přítomnost alkoholu v krvi je možné prokázat na základě samotného orientačního vyšetření. V opačném případě by zákon v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky nepochybně požadoval i následné provedení lékařského vyšetření za účelem potvrzení přítomnosti alkoholu v krvi řidiče.“ Správní soudy ve své předchozí rozhodovací praxi rovněž zdůraznily, že výraz „orientační“ znamená, že zjištěná hladina alkoholu v krvi je sice zjištěna jen přibližně, nicméně tuto „přibližnost“ lze kvantifikovat a zohlednit v konečném výsledku zkoušky. V úvahu je třeba vzít jednak možnou odchylku měření přístroje (0,04 g/kg) a dále fyziologickou hladinu alkoholu v krvi ve výši 0,2 g/kg, která může být způsobena jinými vlivy (např. přirozená hladina alkoholu v krvi, požití přípravku proti kašli či rýmě, požití ovocného kompotu, atd.), než je přímé požití alkoholu. Tyto hodnoty je nutné od výsledku dechové zkoušky

odečíst a takto jej tedy korigovat ve prospěch řidiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011-79 nebo ze dne 21. 7. 2017, č. j. 2 As 157/2017-42).

[15] Jak již krajský soud shrnoval výše, byla při kontrole žalobce dne 7. 11. 2015 v 20:26 hodin provedena dechová zkouška přístrojem zn. Dräger Alcotest 7510 s pozitivním výsledkem 0,33 g/kg alkoholu v dechu. V čase 20:32 hodin byla dechová zkouška zopakována s pozitivním výsledkem 0,32 g/kg alkoholu v dechu. Součástí správního spisu je ověřovací list č. 7051-OL-D1411-15 analyzátoru alkoholu v dechu typu Dräger Alcotest 7510, z něhož je zřejmé, že ověření bylo provedeno dne 25. 8. 2015, doba platnosti ověření končila dne 26. 8. 2016. Součástí spisového materiálu je též kalibrační protokol o zkoušce předmětného analyzátoru č. SV 15/ PCR MS 9/11, z něhož je zřejmé, že kontrola přístroje byla provedena dne 24. 8. 2015 a příští zkouška měla být provedena dne 22. 2. 2016 (viz č. I. 12 ve spise správního orgánu prvního stupně). Měření alkoholu v dechu žalobce bylo provedeno v souladu s metodikou měření alkoholu v dechu Českého metrologického institutu č. 114-MP-C008-08 (jehož obsah je soudu znám z předchozí činnosti, např. z řízení vedeném pod sp. zn. 19 A 29/2015-30), podle které *„je nutné při pozitivních zkouškách na alkohol (na displeji přístroje se zobrazí číselná hodnota větší než 0,00) měření minimálně jednou zopakovat po uplynutí 5 minut. Aby bylo možné výsledek brát jako akceptovatelný, nesmí mezi výsledky obou měření být rozdíl větší než 10 %.“* Významem metodiky měření se již také zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 170/2012-24, v němž uvedl následující: *„Metodiku sice není možno samu o sobě považovat za právně závazný pokyn pro postup policisty, nicméně má pro posouzení věrohodnosti měření velký význam. Metodika má zohlednit všechny relevantní vlastnosti měřicího přístroje (zejména jeho technické parametry, fyzikální principy, na základě nichž funguje, aj.) včetně předem předvídatelné nestandardní situace při měření. S ohledem na to vše má dát uživateli měřicího přístroje takové pokyny k jeho používání, které povedou při jejich dodržení ke spolehlivým výsledkům měření. Metodika má tedy zajistit, že postupuje-li policista podle ní, může být výsledek měření považován za věrohodný.“*

[16] S ohledem na výše uvedené krajský soud konstatuje, že měření alkoholu v organismu žalobce pomocí dechového analyzátoru proběhlo v souladu se zákonnými požadavky i s požadavky, které na tento postup zjišťování alkoholu v krvi řidičů klade konstantní judikatura (viz výše). Subjektivní názor žalobce na vliv zjištěného množství alkoholu na jeho schopnosti k řízení motorového vozidla je pro posouzení věci naprosto nerozhodný, jakož i jeho ničím nepodložený závěr o přítomnosti jiných vlivů. U žalobce proběhly v rozmezí šesti minut dvě dechové zkoušky pomocí ověřeného a řádně kalibrovaného analyzátoru, které potvrdily přítomnost alkoholu v krvi žalobce, rozdíl mezi výsledky obou měření přitom nepřesáhl 10 %. Od prvního výsledku pak správní orgány zcela správně a ve prospěch žalobce odečetly hodnotu 0,24 g/kg, výsledná prokazatelná hodnota alkoholu v krvi žalobce tak dosáhla výše 0,09 g/kg. Nic nesvědčí o tom, že by výsledek měření nebylo možno považovat za věrohodný. Naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu tak bylo v případě žalobce nade všechnu pochybnost a náležitým způsobem prokázáno.

[17] Krajský soud tedy konstatuje to, že byl dodržen postup měření, a tak došlo k vyloučení vnějších vlivů na měření alkoholu v dechu žalobce, protože byl tedy skutkový stav zjištěn správními orgány řádně.

[18] Krajský soud se nemůže ve světle ustálené, bohaté a dlouhodobé judikatury především Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu ztotožnit s **druhou** žalobní **námítkou** nenaplněnosti materiálního znaku předmětného přestupku a bagatelizace naměřené hodnoty alkoholu v dechu žalobce. Krajský soud poukazuje např. na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65 *„jakákoli naměřená hodnota vyšší než nula nasvědčuje výskytu určitého množství alkoholu v organismu. Z tohoto pohledu je tedy třeba každý takový výsledek dechové zkoušky považovat za pozitivní, přičemž i minimální hodnota alkoholu v dechu řidiče naměřená při dechové zkoušce vznáší pochybnost o tom, zda-li tento řidič před řízením motorového vozidla nepožil alkoholický nápoj a nebyl při řízení vozidla pod jeho vlivem.“* Tento způsob posuzování vychází ze zásady tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel, která v České republice platí a podle níž je jakékoliv množství alkoholu z požití alkoholických nápojů způsobilé k tomu, aby jím byl řidič při řízení ovlivněn. V jejím důsledku lze rozlišit pouze dvě kategorie naměřených hodnot alkoholu u osob řídících vozidlo nebo jedoucích na zvířeti ve smyslu zákona o silničním provozu, hodnoty nulové a nenulové. Zákonodárce žádným způsobem nekonstruuje třetí kategorii, která by zahrnovala naměřené hodnoty nízké až bagatelní, ani neumožňuje odvození její existence z platných právních předpisů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015-32 nebo rozsudek téhož soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011-79).

[19] Krajský soud pro úplnost podotýká, že pojetí nulové tolerance alkoholu v krvi při řízení motorových vozidel opakovaně aproboval jako ústavně konformní i Ústavní soud (srov. např. usnesení ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. III. ÚS 3431/11). Ostatně právě i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015-32, i z jehož závěrů nyní krajský soud především vycházel a neshledal přitom žádný důvod se od nich jakkoli odchýlit, byl napaden ústavní stížností. Tato ústavní stížnost byla Ústavním soudem pro zjevnou neopodstatněnost odmítnuta, neboť Ústavní soud neshledal na ustálených závěrech správního soudu nic nesprávného, resp. protiústavního (srov. usnesení ze dne 9. 8. 2016, sp. zn. I. ÚS 2319/16). Lze přitom poukázat na to, že v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 10 As 173/2015 byla řidiči naměřena prokazatelná hodnota alkoholu v krvi pouze ve výši 0,01 g/kg.

[20] Soud při úvaze o povaze materiální stránky tohoto přestupku, tedy zda jednání žalobce porušovalo nebo ohrožovalo zájem společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích) zvažoval to, zda v případě skutkové podstaty tohoto přestupku není již jeho samotná formální definice minimem ohrožení zájmu společnosti a dospěl k závěru, že v běžně se vyskytujících případech bude stupeň porušení nebo ohrožení zájmu společnosti zpravidla tak intenzivní, že bude materiální znak tohoto přestupku naplněn (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96). K materiální stránce přestupku obecně krajský soud upozorňuje na názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený např. v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008: *„Lze tedy*

obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přeštek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přeštku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přeštku došlo vždy, když je naplněn formální znak přeštku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přeštku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přeštku a takové jednání potom nemůže být označeno za přeštek.“ Krajský soud se tedy zaměřil na okolnosti spáchaného přeštku a nenalezl žádné významné okolnosti, které by snižovaly míru porušení zájmu společnosti chráněného zákonem na tom, aby řidiči neřídili pod vlivem alkoholu – skutek se stal v běžném provozu, za zcela obvyklých podmínek a žalobce nebyl ničím nucen užít vozidla např. v krajní nouzi nebo za jiných okolností, které by odůvodnily použití automobilu v době po požití alkoholu, kdy ještě nebyla hladina alkoholu v těle žalobce nulová.

[21] Pokud tedy správní orgány dospěly k závěru o naplněnosti i materiálních znaku přeštku učinili tak zcela správně.

Závěr a náklady řízení

[22] Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci přeštku, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[23] Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ztotožnil se se závěrem správních orgánů.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, které by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost, nevznikly; a tento se navíc práva na náhradu nákladu vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 13. prosince 2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně